

Coming to terms with Buddhism

「ทำบุญ

~จากการทำเพื่อผู้อื่นกลับมาสู่ตัว

เรา~ กล่าวกันว่าในศาสนาพุทธ การทำบุญ เป็นการฝึกปฏิบัติหนึ่งที่สำคัญ การทำบุญในศาสนาพุทธนั้นคือ “การให้” การพยายามทำสิ่งที่เราทำได้ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่นอย่างเต็มความสามารถ

คำว่าทำบุญเพียงคำเดียว นั้นมีอยู่ด้วยกันถึง 3 ประเภท

ประเภทที่ 1. ทานทรัพย์ การให้ผู้อื่นด้วยเงินหรือสิ่งของที่เรามี เช่น กิจกรรมออกขอรับบริจาคก็จัดอยู่ในประเภทนี้ด้วย

ประเภทที่ 2. ธรรมทาน คือการบอกการสอนด้วยความถูกต้อง ในริชโชโคเซโกนั้นตรงกับ การถ่ายทอดคำสอนสู่ผู้อื่นหรือคือการเผยแพร่คำสอน

ประเภทที่ 3. กายทาน การใช้ร่างกายช่วยให้ผู้อื่นหายจากการเหนื่อยยากลำบาก เช่น งานบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม

สิ่งสำคัญในที่นี้คือ การทำในขอบเขตที่แต่ละคนจะสามารถทำได้ หรือกล่าวคือ การทำบุญให้เหมาะกับตัวเรา เช่น การทำบุญเพียงเล็กน้อยก็ถือเป็นการให้ทานทรัพย์ที่ยิ่งใหญ่ได้ การสอนวิธีทำอาหารที่อร่อยก็เป็นธรรมทานที่ยิ่งใหญ่ได้เช่นกัน

ในศาสนาพุทธยังมีการฝึกการทำบุญที่

เรียกว่าการทำบุญ 7 ประการโดยไม่ใช่ปัจจัย การ การมองผู้คนด้วยความเมตตา รอยยิ้ม การพูดจาเอาใจใส่นั้นก็เป็นการทำทานที่ยิ่งใหญ่

จากการฝึกทำบุญจะทำให้จิตใจที่ต้องการเงินหรือสิ่งของมากกว่าความจำเป็น หรือจิตใจที่เฝ้าแค้นเมื่อโดนผู้อื่นกระทำ กล่าวคือ “ความโลภ” “การยึดติด” จะหายไป

หลายคนอาจจะมองว่า “การทำบุญ” เป็นการทำเพื่อผู้อื่นแต่ที่จริงแล้วสิ่งที่ทำไปล้วนเป็นสิ่งทีกลับคืนสู่ตัวเรา เพื่อให้เราเติบโต และมีสุขนั่นเอง

ต้อนรับสู่ญี่ปุ่น!!

ในวันที่ 25 สิงหาคม ถึง 8 กันยายนที่ผ่านมา เยาวชนได้หวนจากสาขา ไทเนัน และ ไทเป จำนวน 16 คนด้วยกัน ได้เดินทางมาเยี่ยมและร่วมทำกิจกรรมที่สาขาใหญ่ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยเริ่มจากการเข้ารับฟังการบรรยายจากหัวหน้าเยาวชนสาขาใหญ่ ทั้งยังได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมของทางองค์กรได้มากยิ่งขึ้น จากนั้น ได้เดินทางไปเข้าร่วมการสัมมนาเกี่ยวกับพระสัทธรรมปณทริกสูตรของนักศึกษาที่ทางกลุ่มเขต

ทามะจัดขึ้น

อีกทั้งยังได้ไปเรียนรู้กิจกรรมต่างของทางสาขารวมถึงการเข้าพักอยู่กับครอบครัวคนญี่ปุ่น และกำหนดการในครั้งหลังคือการเดินทางไปเยี่ยมชมบ้านเกิดของท่านประธานใหญ่ที่จังหวัดซางานุมะ ทุกคนได้สัมผัสกับธรรมชาติที่รายล้อมรอบตัวได้เป็นอย่างดี

เยาวชนได้หวนยังได้กล่าวความประทับใจถึงการร่วมกิจกรรมในครั้งนี้อย่างหลากหลาย เช่น “ได้

เป็นผู้ที่มอบความปิติ

President of Rishsho Kosei-kai **Nichiko Niwano**

โลกแห่งการตอบรับของชีวิต

การตื่นเข้ามาเจอหน้าคนในครอบครัวและกล่าวทักทายยามเช้ากันด้วยความสดชื่น แจ่มใสนั้นย่อมทำให้รู้สึกดี คำทักทายเพียงหนึ่งคำจะทำให้เกิดความสุขเมื่อสิ่งนั้นเข้าสู่จิตใจของกันและกัน

ไม่ใช่เพียงแต่มนุษย์เราเท่านั้น ทั้งดอกไม้ ผลไม้เองก็เช่นกันเมื่อเราลองพุดชมเรื่อยๆ ว่า “สวยจริง” “ให้ผลงามจริงๆ” ดอกไม้จะผลิดอกงาม ผลไม้ก็ออกผลมากมาย กล่าวกันว่าเหล่าพฤกษาจะตอบรับเสียงเรียกร้องของมนุษย์ได้

การตอบรับเมื่อเรียกร้องเช่นนี้หรือกล่าวคือ “การตอบรับของชีวิต” สิ่งนี้ดูเหมือนจะไม่ใช่เพียงการพุดคุยสื่อสารกันเฉพาะสิ่งมีชีวิตเท่านั้น เช่น หินที่เป็นรู้จักกันเนื่องจากมีเสียงกระทบที่ไพเราะ การที่รู้สึกซาบซึ้งเมื่อได้ฟังดนตรีที่บรรเลงด้วยหิน sanukite นั้นก็เป็นเพราะ เราสามารถรับรู้เข้าใจถึงความประทับใจที่ก่อเกิดขึ้นระหว่างหินก้อนนั้นกับมนุษย์ได้นั่นเอง กล่าวคือ ทกสรรพสิ่งบนโลกไปนี้ล้วนย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา (สรรพสิ่งไม่เที่ยง(อนิจจัง)) และไม่มีสิ่งใดบนโลกนี้มีตัวตนได้ด้วยตัวเอง (อนัตตา) จากความสัมพันธ์นี้ทำให้เห็นได้ว่าในเชิงพระพุทธศาสนา ไม่ว่าต้นไม้ใบหญ้า สายน้ำลำธาร สิ่งมีชีวิตหรือไม่ นั้นล้วนแล้วแต่มีชีวิตด้วยกันทั้งสิ้น

โลกที่เราสะท้อนอยู่ในดวงตาเรานั้นอาจจะหลากหลายรูปแบบแต่พระนิจิเรน ได้กล่าวไว้ว่า “หนึ่งฟ้าสี่มหาสมุทรล้วนเป็นธรรมอันประเสริฐ” จะเป็นสัตว์ก็ดี พืชก็ดี แร่ธาตุต่างๆก็ดี ทกสรรพสิ่งมีความเปลี่ยนแปลงสัมพันธ์กันภายใต้พลังชีวิตที่ยิ่งใหญ่ร่วมกัน และ สิ่งที่ทกสรรพสิ่งมีร่วมกันนั่นคือ มีตัวตน

ความปิติเมื่อเห็นผู้อื่นเป็นสุข

เมื่อตอนที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้ท่านไม่ได้พออยู่แค่ตัวท่านเพียงแค่นี้เพียงลำพัง ท่านออกเดินทางเผยแผ่ศาสนาด้วยความปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้หลุดพ้นจากความทุกข์ด้วย นั่นเป็นเพราะการทำให้ผู้อื่นหลุดพ้นจากความทุกข์ได้นั้นแหละที่จะเป็นความสุขที่แท้จริง

มีนิทานอุปมาอุปไมยกล่าวถึงอดีตชาติของพุทธองค์ในตอนทีพระพุทธองค์เป็นเจ้าของชายเรือนร่างกายตัวเองเพื่อช่วยชีวิตเสือที่หิวโหย นิทานเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งแสดงถึงความสุขอันสูงสุดในการเป็นมนุษย์ที่อยู่ด้วยการเห็นผู้อื่นมีสุข แล้วการประพฤติปฏิบัติทุกอย่าง ไรจึงจะทำให้ผู้อื่นมีสุข และทำให้ตัวเองได้พบกับความปิติสุขที่แท้จริงได้ตามที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น การกล่าวคำทักทายผู้อื่นนั้นก็เป็นสิ่งหนึ่ง คงจะไม่มีใครที่ไม่ดีใจเมื่อเวลามีคนเข้ามาทักทาย การตอบรับการทักทายนั้นก็ทำให้ความสุขเกิดขึ้นในใจของทั้งสองฝ่ายได้ ยังมีบางคนได้กล่าวว่า การตอบรับการขอร้องอย่างยินดี ย่อมทำให้ทั้งตนเองและผู้อื่นเกิดสุขขึ้นๆ ไปอีก

เมื่อลองย้อนคิดดู ตัวผมเองเคยตอบรับการไหว้วาน พอทำให้อีกฝ่ายเกิดความยินดีได้ตัวผมเองก็ดีใจไปด้วยหลายครั้งหลายหนด้วยกัน และอาจจะมิหลายคนคงเคยเป็นสุขจากการช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่ยึดติด อย่างที่ไม่สามารถมีอะไรมาแทนที่ได้ กล่าวคือ การรู้และเข้าใจถึงความปรารถนาที่ทุกคนมีอยู่แต่เดิมแล้ว “การอยากจะเป็นคนที่มอบความสุขให้ผู้อื่น” “อยากจะใช้ชีวิตโดยยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นมีสุข” เมื่อรับรู้ได้ถึงการทำงานของปัญญาและความเมตตาของทั้งตัวเราและผู้อื่นก็จะสัมผัสได้ถึงชีวิต

ถ้าจะพูดให้ลึกไปกว่านั้นแล้ว “การเป็นคนที่มีสุขให้ผู้อื่นได้” นั่นคือ สิ่งที่ยากที่สุดในการพัฒนาความเป็นมนุษย์ของเราให้ยิ่งขึ้นไป

ตามรอยเท้าอ.นิกเกียว นิวาโน่ ท่าน

— *Kaiso-sama ni Naraito* —

ประธานรุ่นต่อไปขององค์กรพุทธมรธาสาธาธาธาธา โคเซโก

The following begins a new series of English translations from the Japanese-language book *Kaiso-sama ni Naraito* (In the Footsteps of the Founder) by Rev. Kosho Niwano, president-designate of Rissho Kosei-kai.

การประธาธาทุกสิ่งอบายโกศล

การคิดและทำความเข้าใจว่าความทุกขในใจของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่พระพุทธรองคได้ตระเตรียมมาเพื่อให้ทุกคนได้เดินในทางที่ถูก และสิ่งนั้นเป็นความเมตตาของพระพุทธรองคนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ (โคเซ เอส 30.3)

เมื่อมีคนถามท่านประธานใหญ่ว่า “ถ้าจะให้พูดจำกัดความถึงคำสอนของริชโชโคเซโกแล้วคำสอนนั้นจะเป็นแบบใด” อาจารย์ได้นั่งลงแล้วตอบไปในทันทีว่า “เป็นคำสอนที่ทำให้คนรู้แจ้งได้”

มีคัสามีภรรยาคนหนึ่งมีบุตรที่พิการทางไสตประสาธา ผู้เป็นแม่นั้นคิดได้ว่า “ลูกคนนี้เป็นสิ่งที่พระพุทธรองคประธามาให้ ดังนั้นการเลี้ยงดูเขาด้วยความรักนั้นเป็นหน้าที่ของฉัน” แต่คนเป็นพ่อนั้นมี ความกลุ้มใจและได้ปรึกษากับคนในสาขา “เพราะอะไรถึงเป็นแบบนี้ ...และจะเลี้ยงดูลูกคนนีต่อไปอย่างไรดี”

เมื่อปรึกษาแล้วคำตอบที่ได้รับคือ “ที่คุณต้องทุกขใจเรื่องลูกนั้น เป็นเพราะบาปกรรมที่คุณเคยทำให้พ่อแม่ต้องเป็นทุกขนั้นเอง”

จริงๆแล้วเมื่อตอนที่เขาเป็นวัยรุ่นได้ออกมาจากบ้านเกิด ทำให้พ่อแม่ต้องเป็นกังวลสาธาพัฒนนก็อาจจะเป็นการเนรคนต่อพวกท่านก็เป็นได้ ในทางทฤษฎีแล้วเขาสามารถทำความเข้าใจได้แต่ไม่ว่าอย่างไรแล้วเขาก็ทำใจไม่ได้กับเรื่องนี้ ยังเป็นเรื่องที่น่าหนักใจอย่างที่สุด

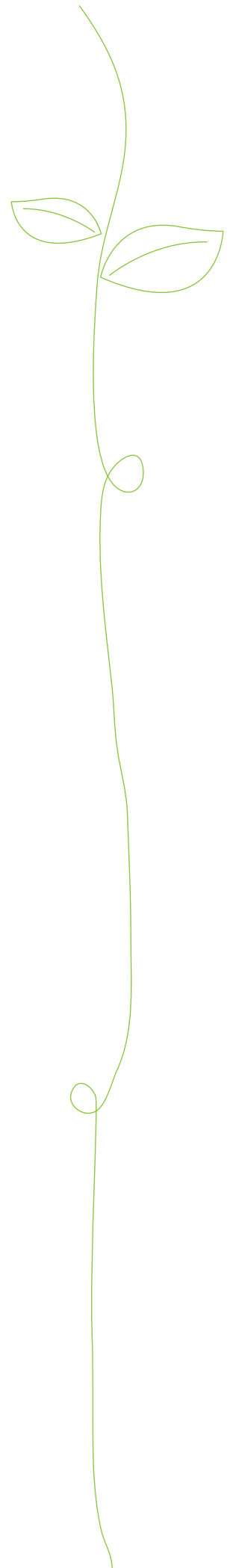
แต่สังขธรรม1สังขธรรม เมื่อมันได้ทำงานได้อยู่เหนือมนุษย์แล้วจะแสดงออกมาในหลากหลายรูปแบบ และสิ่งที่จะทำให้การทำงานเป็นไปได้อย่างดีเยี่ยมก็คือกลวิธีนั่นเอง (โฮเซน หน้า 133)

จึงได้นำเรื่องนี้ถามท่านประธาน และได้คำตอบมาเพียงคำเดียวว่า “เลี้ยงเด็กคนนั้น ไปปลารู้แจ้งในทุกสิ่งพร้อมกันก็ดีแล้ว”

เพียงแต่คำพูดเดียวของท่านประธานใหญ่ ทำให้เขารู้สึกโล่งและเห็นทางสว่างที่เดียว ผู้เป็นพ่อสามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ว่า

“ใช่แล้ว จุดประสงค์ที่เกิดขึ้นมาบนโลกใบนั้นนั้นเพื่อ การรู้แจ้งนั่นเอง การที่มีเด็กคนนีขึ้นมาก็ดี ปรากฏกาณทุกอย่างที่เกิดขึ้น ในระหว่างที่เรายังมีชีวิตอยู่ก็ดี ทุกสิ่งนั้นเกิดขึ้นเพื่อให้เราได้พบกับพระพุทธรองค”

ตามทีผู้เป็นแม่ยอมรับและเข้าใจพร้อมกับการเลี้ยงดูเด็กคนนีที่ได้รับจากพุทธรองคด้วยความรักและตัวเราจะหลุดพ้นจากความ

อาจารย์ โคโซ นิวาโน

เป็นบุตรสาวคนโตของท่านประธาน นิชิโกะ นิวาโน เกิดในกรุงโตเกียว เคยศึกษาในกักคุรินของริชโซ โคเซไก จากนั้นไปศึกษาต่อและสำเร็จปริญญาตรีด้านกฎหมาย จาก มหาวิทยาลัยกักคุซุอิน ปัจจุบัน เธอศึกษาพระสัทธรรมปณทริกสูตร และเป็นผู้ปฏิบัติงานแทนท่านประธานคนปัจจุบัน กล่าวสุนทรพจน์ท่ามกลางเหล่าสมาชิก และจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อการเผยแผ่ทั้งในและต่างประเทศ เธอแต่งงานกับ อ.มุเนฮิโร นิวาโน

ทุกข์ เราต้องทำจิตใจให้บริสุทธิ์เพื่อให้เราได้รับแจ้งได้ เมื่อคิดได้ตั้งนั้น จึงคิดได้ว่าการย้อนคิดได้ถึงบาปที่เราทำไว้ตามที่คนในสาขาพูดนั้นก็เป็นเรื่องสำคัญ

ถ้าไม่สมมติให้เหตุและผล(เวรกรรม)ที่ปรากฏออกมานั้นเป็นซึ่งวิธีการและลองผ่านมันเข้าไปเราก็จะไม่สามารถมองเห็นความเป็นจริงได้

ท่านประธานยังได้พูดหลังจากนั้นอีกว่า “ อาจจะยังไม่เข้าใจเหตุผล แต่ขอให้ใส่ใจเลี้ยงดูเด็กคนนี้ขึ้นมาด้วยความรู้สึกที่ต้องการจะให้เขามีความสุข เมื่อทำได้แล้ว ก็จะค่อยๆเข้าใจเหตุผลขึ้นมาทีละน้อยแน่นอน”

หลังจากนั้น ก็มีปัญหาต่างๆขึ้นมา เช่น โดนแกล้งที่โรงเรียนเพราะหุไม่ได้ ยิน มีปัญหาในการเลือกโรงเรียน เลือกงานต่างๆ แต่ทุกครั้งที่เกิดปัญหาขึ้นก็จะนึกถึงคำของท่านประธานใหญ่ “เราจะเข้าใจรู้แจ้งผ่านจากเหตุการณ์เหล่านี้ได้เอง” ใส่ไว้ในใจเสมอ และเด็กคนนี้ก็ไปโรงเรียน ไปมหาวิทยาลัย โดยไม่เคยหยุดเรียนและเข้าทำงานอย่างแข็งแรงเป็นเพราะการเลี้ยงดูด้วยความรักของพ่อแม่

**ไม่ว่าเมื่อไหร่พระพุทธร่องค์ก็จะคอยตั้งอธิษฐานด้วยจิตเมตตาขอให้เราได้ลืมตาตื่นเห็นสังขารและรู้แจ้งได้เร็ววัน
(ไฮเซ็น หน้า 51)**

เหตุผลที่แท้จริงของการมีบุตรที่พิการทางหูนั้นคงจะเป็นเพราะ พระท่านต้องการให้ทั้งผู้เป็นพ่อและคนรอบตัวเด็กคนนั้นมีความสุขนั่นเอง

และสิ่งที่นำพาสัจธรรมซึ่งเหมาะกับคนคนนั้น เวลานั้น สถานที่นั้น ก็คือ วิธีการ ถ้าเพียงมองว่าสิ่งที่เกิดในชีวิตเราทุกสิ่งเป็นวิธียบายและทำให้มันเกิดผลก็เท่ากับว่าเราได้ใช้ชีวิตดำเนินตามปรารถนาของพระพุทธร่องค์ และนั่นจะเป็นหนทางเชื่อมสู่สังขาร เมื่อเราได้เข้าใจในพระปรารถนาของพระพุทธร่องค์แล้วเราจะสามารถก้าวผ่านทุกปัญหาที่อยู่ตรงหน้าเราได้

เมื่อพวกเราสวดมนต์ต่อหน้าองค์พระจะมีบทสวดที่เราท่องว่า “จะขอรับทกสิ่งทุกประการที่พระพุทธร่องค์ได้ลิขิตมา” ทุกสิ่งทุกประการในที่นี้คือ ทำจิตใจให้รับได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือไม่ เป็นการปฏิญาณถึงการเข้าใจและรับมันให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องแบบใด(บทย่อ) ถ้าเรามองการณ์ให้ไกลก็จะรู้ว่าสิ่ง

ปรารถนาที่จะ

~ เครื่องยืนยันในการตั้งจิตปรารถนาเพื่อถือกำเนิด

อิโรโกะ มาการะ หัวหน้ากลุ่มแม่บ้าน
สาขาจิจิบุ

การเล่าประสบการณ์เรื่องนี้ได้ถูกเล่าขึ้นเมื่อวันที่1กรกฎาคม2552 ในพิธีการวันรำลึก ณ ใด

ฉันจึงได้มีโอกาสออกเดินทางสู่ประเทศบราซิลเมื่อวันที่6 กันยายน 2551 ทั้งคุณ โมริ หัวหน้าสาขาคนก่อนและคุณ นากาจิมะ หัวหน้าสาขาคนปัจจุบัน รวมถึงชาวสมาชิกมากมายต่างต้อนรับฉันด้วยใจจริง ทำให้ฉันรู้สึกตื่นตันจนเหลือจะกล่าวได้ หลังจากนั้น ฉัน และคู่สามีภรรยา คุณซาโก และสมาชิกรวมแล้ว 10คน พวกเราได้ออกเดินทางไปยังสุสานของคุณพ่อฉัน ฉันรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินว่า เพิ่งจะมีไฟฟ้าเข้าถึงเมืองTomeAcuเมื่อประมาณ15ปีก่อน ซึ่งอยู่ใต้เส้นศูนย์สูตรห่างจากเซาเปาโลขึ้นมาทางตอนเหนือประมาณ 300กิโลเมตร เมื่อคุณมูโรอิผู้คอยดูแลสุสานของคุณพ่อฉันมาโดยตลอด นั้นได้พบพวกฉันพี่น้องเป็นครั้งแรกเขาได้ก้มหัวขอโทษต่อพวกฉันหลายต่อหลายครั้งพร้อมทั้งกล่าวว่า “ถ้าฉันไม่พาพ่อแม่พวกเธอมาพวกเขาก็คงไม่ต้องมาตายที่นี่ขอโทษจริงๆ” คนที่เป็นทั้งเพื่อนและขวนพ่อแม่ของฉันมาที่บราซิลก็คือคุณ มูโรอินั่นเอง และคนที่ฝั่งพ่อของฉันอย่างทะนุถนอมและคอยดูแลสุสานที่ห่างไกลจากภายนอกไม่มีคนอื่นได้พบเห็นให้ก็คือคุณมูโรอิอีกเช่นกัน เมื่อฉันได้เห็นและรับรู้ความทุกข์ในใจของคุณมูโรอิที่คอยเอาแต่โทษว่าเป็นความผิดของตัวเองแล้ว ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวดไปด้วย ฉันได้แต่คอยปลอบไปว่า “โปรดอย่าโทษว่าเป็นความผิดตัวเองเลยคะ ที่ฉันมาที่นี่เพียงเพราะต้องการจะขอบคุณที่คอยดูแลปกป้องสุสานของคุณพ่อให้ฉันเท่านั้น”

คุณพ่อของฉันนอนหลับอยู่ในสถานที่เงียบ

สงบบนเนินเล็กๆ สุสานของคุณพ่อที่ฉันมีโอกาสได้เห็นเป็นครั้งแรกนั้นใหญ่โตและสวยงามมาก เมื่อฉันได้มีโอกาสยืนอยู่หน้าสุสานของคุณพ่อ ความรู้สึกรักและคิดถึงที่รุนแรงนั้นกลับหายไป ในหัวชาวโพลัน วินาทีที่ฉันกระซิบคำว่า “ในที่สุดหนูก็ได้พบพ่อเสียที” น้ำตาก็ล้นไหลออกมาเหมือนทำนบกั้นเขื่อนแตก

ฉันไม่คิดไม่ฝันที่ได้มาเหยียบผืนแผ่นดินที่พ่อและแม่ของฉัน ได้ลงแรงลงใจที่นี่พร้อมกับเพื่อนๆชาวธรรมมะ มันเป็นความรู้สึกที่เหนือจะบรรยาย

เวลาผ่านไป40ปี ในที่สุดการสวดมนต์ภายใต้การนำของคุณซาโก การร่วมอธิษฐานของเพื่อนฝูงชาวธรรมมะ ที่ที่แห่งนี้ก็เป็นจริงขึ้นมาได้ และในวันนี้เองก็ยิ่งเป็นวันคล้ายวันที่ระลึกการเสียชีวิตของแม่ ทำให้ฉันได้สวดมนต์ให้ท่านทั้ง2ได้พร้อมกันตรงหน้าสุสานของคุณพ่อนั่นเอง แสงอาทิตย์ในเมืองTomeAcuนั้นค่อนข้างแรง อาจจะเป็นเพราะช่วงเวลาหรือก็ไม่ทราบได้ที่ทำให้ฉันรู้สึกคอแห้งผาก

ฉันรู้สึกขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ฉันมีวินาทีที่เข้าใจความรู้สึกของคุณพ่อก่อนที่ฉันต้องสู้นทนทำงานหนักท่ามกลางความร้อนที่ไม่สามารถจะหลบหนีไปไหนได้

ในช่วงที่สวดมนต์อยู่นั้นมีผีเสื้อ2ตัวบินวนเวียนอยู่เหนือป้ายสลักสุสาน พี่สาวซึบอกว่า “นั่น คุณพ่อ คุณแม่มาหาแล้ว” หรือว่านั่นจะเป็นรูปร่างของพวกท่านที่มากล่าวคำขอบคุณต่อพวกเรา

【ภาพ】 คุณมโรวีผู้คอยดูแลสถานที่เมื่อได้เจอกับคุณมาการะและ

【ภาพ】 คุณมาการะ(ขวามือ)และพี่สาวเมื่อทำความเคารพสถานที่คุณ

หลังจากสวดมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว คุณมโรวี พูดขึ้นว่า “แค่นี้ฉันก็โล่งใจแล้ว ฉันจะคอยเฝ้าสถานที่ให้เหมือนเดิม ไม่ต้องเป็นห่วงนะ” สีหน้าตอนที่เขาพูดเช่นนั้นเป็นสีหน้าที่สดใสเหมือนได้รับการปลดปล่อยจากการถูกสาปมานานถึง40ปี

เมื่อการไหว้สถานที่เสร็จสิ้นลง พวกเราสองพี่น้องรู้สึกออลัยเป็นอย่างมากเมื่อต้องกล่าวลา คุณมโรวีในเช้าวันที่กลับไปเขาเปาโล เขาได้โอบกอดพวกเรา ฉันรู้สึกเหมือนได้กลิ่นเหงื่อและไอน้ำอยู่ในอ้อมกอด เสมือนเป็นกลิ่นผืนแผ่นดินTomeAcu ความรู้สึกคิดถึงและอบอุ่นแบบแปลกๆละลายคล้ายอ้อมกอดที่พ่อกำลังมอบให้ฉันทำให้ต้องร้องไห้ออกมา ฉันปรารถนาจากใจจริงขอให้เขาแข็งแรงอายุยืนนานตลอดไป

อีกทั้งคุณซาโกยังช่วยให้พวกเราได้มีโอกาสพบคุณ อากาโอะที่เคยเป็นเจ้าหน้าที่สถานกงสุล เขาคอยช่วยพวกเราที่เป็นเด็กกำพร้าในเวลานั้น ทั้งยังได้มีโอกาสพบและกล่าวขอบคุณต่อครอบครัวของเขา การพบเจอที่ไม่เคยคาดคิดว่าจะเป็นไปได้ หลากหลายครั้งนั้นนับเป็นปาฏิหาริย์จริงๆ

เวลา12ชั่วโมงในการบินภายใต้การคุ้มครองของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หลากหลายผู้คนที่ทำให้ฉันได้รับรู้เข้าใจในความเมตตาจากการเดินทางครั้งนี้ เริ่มจากคู่สามีภรรยาซาโก หัวหน้าสาขา นากาชิมะ คุณมโรวีหัวหน้าฝ่าย

การศึกษา คุณโอสถิกิหัวหน้าเขต พี่สาว คณะผู้แทนสันถวไมตรีและ ทุกคนที่สาขาชิบิบุ เพื่อนๆชาวธรรมมะสาขาบราซิลที่คอยสวดมนต์และมอบความอบอุ่นให้ จึงทำให้การเดินทางที่น่าประทับใจราวปาฏิหาริย์เหล่านี้เป็นจริงขึ้นมาได้ ฉันขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ที่ทำให้ฉันสามารถไปไหว้สถานที่ของคุณพ่อฉันได้ ขออภัยที่แห่งนี้ในการกล่าวขอบคุณต่อทุกท่าน “ขอบพระคุณมากค่ะ”

ฉันได้แต่ถามตอบกับตัวเองว่า คุณพ่อจะมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อท่านล้มป่วยและจำเป็นต้องทิ้งลูกๆไว้ข้างหลัง ในตอนที่คุณแม่ตัดสินใจจบชีวิตลง ท่านมีความนึกคิดอย่างไรในขณะนั้น และก็พลางย้อนนึกกลับไปตอนที่ตัวเองเฝ้าเสียใจกับการ ถูกทิ้ง อยู่อย่างนั้น

ฉันได้อ่านประโยคหนึ่งที่เขียนไว้ในหนังสือ “ตามรอยเท้าท่านประธาน” ของ อ. โคโซ ที่กล่าวว่า “หยุดค้นหาเหตุผลจากต้นเหตุ” หันมาหาเหตุผลจากคำว่าปรารถนาถึงแม้เราจะต้องเป็นทุกข์สิ่งนี้ เราก็จะคิดได้ว่าเป็นเครื่องยืนยันที่เราปรารถนาจะมากเกิด”แล้วรู้สึกตกใจมาก ถ้าฉันได้มีใจปรารถนาที่จะเกิดมาในครอบครัวนี้และจึงถือกำเนิดมาบนโลกใบนี้แล้วก็ คุณพ่อคุณแม่ ท่านต้องปรารถนาให้ฉันมีชีวิตขึ้นมาพวกท่านจึงมอบชีวิตให้แก่ฉัน

การที่ราวกับฉันถูกดึงดูดให้ได้มาพบกับคำสอนนั้น หรือจะเป็นเพราะพวกท่านต้องการสอนให้ฉันได้รู้ว่าเมื่อใช้ธรรมมะเป็นแนวทาง

ความสุขจากการได้รับความ

คำสอนจากท่านประธานนิกเกียว นิ

ผมไม่ได้มีความคิดที่อยากจะbecomeนักศาสนา มาตั้งแต่ตอนแรก เพียงแต่อยากจะหาคำสอนไหนที่จะช่วยให้ผู้คนได้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง และเพียงคิดว่าถ้าขนาดที่คนอย่างก็ผมจะสามารถทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้เท่านั้น

ดังนั้นเมื่อก่อตั้งองค์กรริชโชโคเซไกแล้วก็ตาม ผมก็ไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตโดยพึ่งเงินทำบุญของทุกคนได้ จึงได้ออกเผยแผ่คำสอนไปพร้อมกับทำงานไปด้วย และเมื่อมีการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมแรกสาขาใหญ่ขึ้นเมื่อผมอายุ37ปี ในตอนนั้นเอง มีเสียงจากเหล่าสมาชิกทุกคนว่า “ไม่ได้นะถ้า

ประธานขององค์กรยังส่งนมาขายอยู่อย่างนี้” ดังนั้นผมเลยเลิกทำงานแล้วออกใช้ชีวิตที่ศึให้ธรรมะแต่เพียงอย่างเดียว ถึงกระนั้นผมก็ไม่กล้าที่จะใช้เงินทำบุญของทุกคนเพื่อดำเนินชีวิต ผมได้มีความคิดขัดแย้งกับตัวเองหลายต่อหลายครั้งกว่าที่ผมจะตัดสินใจคิดว่า “เมื่อนับว่าเราได้รับข่าวจากพระแล้ว เราต้องตั้งใจที่จะอธิษฐานตัวเองแก่พระพุทธานาโดยไม่มีการอวรณ์ต่อสิ่งใดอีก”

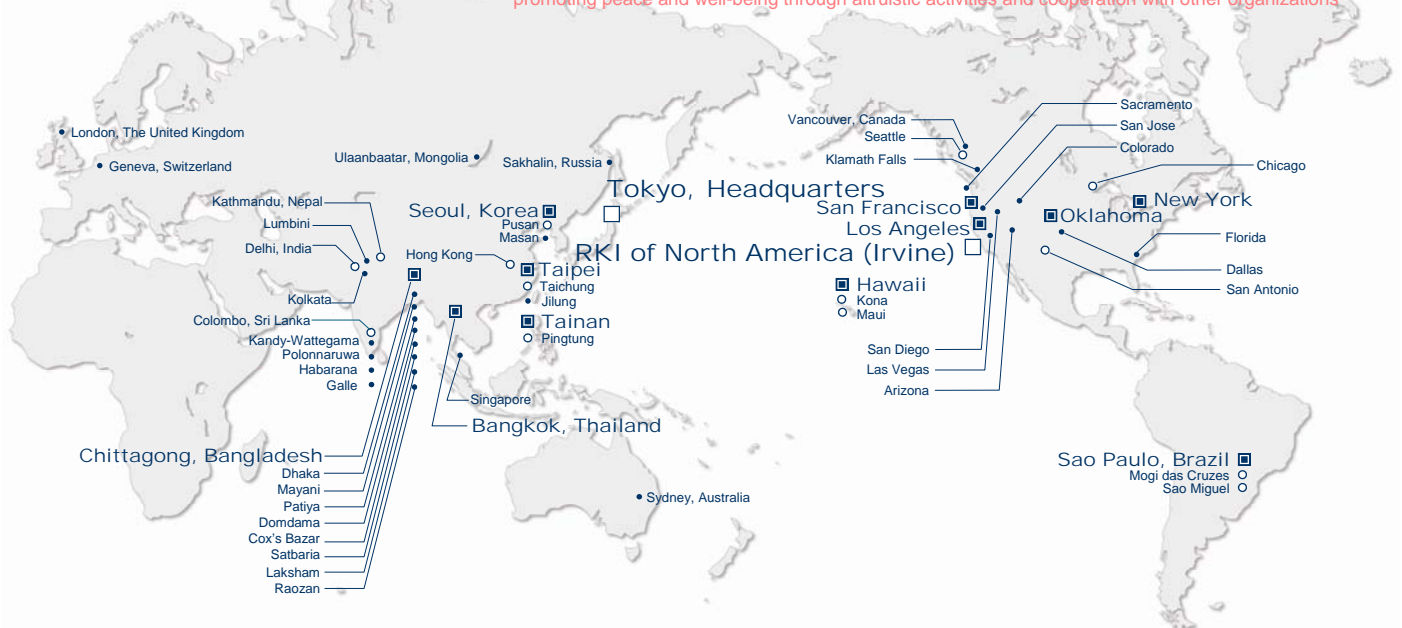
เมื่อย้อนคิดกลับไปตอนที่ผมครบรอบอายุ68ปี ผมเป็นนักศานาที่ได้รับเกือหนุนจากทุกคน ผมมีโอกาสได้ก้าวสู่โลกกว้างเพื่อสันติสุขของโลกใบนี้ จึงทำให้ผมได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขที่สุด

*** Column ***

การฝึกสมาธิที่ชาวพุทธหินยาน ได้ปฏิบัติกันอย่างเคร่งครัดคือ “วิปัสณา” ได้แปลเป็นภาษาไทยในในความหมายว่า “สมาธิเพื่อการรู้แจ้ง” วิปัสณาเป็นสิ่งที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ให้ความสำคัญถือเป็นการนำไปสู่ซึ่งการปรีนิพพานแต่นั้นก็อาจจะเป็นเพราะการเกิดการรู้แจ้ง ที่เป็นเช่นนี้เพราะเมื่อมีสติกำเนิดขึ้นจะตามมาซึ่งปัญญา พระยูกิ นรเทโว พระชาวญี่ปุ่นที่มาบวชอยู่ที่ประเทศไทยผู้ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ดีกับองค์กร ได้กล่าวถึงการเข้าถึงในการสวดพระธรรมในหนังสือที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์โคเซไกว่า “เพียงแคเราเปลอไหลลึกนิตในช่วงที่เราสวดมนต์ ความคิดต่างๆจะประดังเข้ามาทำให้เราสงบจิตไม่ได้ เพียงแคเรากำหนดจิตใจและรู้ว่าเราเกิดความฟุ้งซ่านในจิต เมื่อเป็นเช่นนั้นการพยายามที่จะดึงจิตกลับมาเข้าไปเข้ามาจะเป็นการปลุกฝังให้เราเกิดไหวพริบ เกิดความเฉลียวฉลาดขึ้น” มีบางคนกล่าวว่ากิจกรรมที่เกี่ยวกับการฝึกทำสมาธิในองค์กรนั้นค่อนข้างน้อยแต่แท้ที่จริงแล้วการสวดมนต์นั้นถือเป็นการทำสมาธิเพื่อสู่การนิพพานที่ดี

Rissho Kosei-kai

Rissho Kosei-kai is a lay Buddhist organization whose holy scripture is the Threefold Lotus Sutra. It was established by Founder Nikkyo Niwano and Co-founder Myoko Naganuma in 1938. This organization is composed of ordinary men and women who have faith in the Buddha and strive to enrich their spirituality by applying his teachings to their daily lives. At both the local community and international levels, we, under the guidance of the President Nichiko Niwano are very active in promoting peace and well-being through altruistic activities and cooperation with other organizations.

SHAN-ZAI Volume 49(October 2009)

[Published by] Rissho Kosei-kai International

Senior Editor: Rev. Kotaro SUZUKI Editor: Ms. Shiho MATSUOKA Editorial Staff: Ms. Chika IKEBUCHI Ms. Akiko IMAFUJI Ms. Prapapan Srinarat Ms. Yukino KUDO Ms. Kaoru SAITO

*SHAN-ZAI will sometimes be published in other languages in addition to "Japanese", "English", "Chinese," "Portuguese," and "Thai". *If you have any questions or comments, please contact us at the above address. *Please request permission to use contents of SHAN-ZAI to Kosei-kai International.